

Tekst: Joh 17.20-26

722 Nu blomstertiden kommer (sv. Mel.)

348.1-4 Tør end nogen ihukomme

348.5-8 Ej skal

321 O kristelighed

Nadver: 849 "Igen berørt ..." fra 100 Salmer

281 Nu nærmer sig

Hele kapitel 17 i Johannesevangeliet, det kapitel, vi netop har hørt afslutningen af, er en lang bøn, hvor Jesus beder sin far i himlen dels om at både hans disciple og de mennesker, der ved disciplene kommer til tro på ham må få del i kærlighedsfællesskab der består mellem Gud og Jesus, og at disciplene og alle andre der kommer til at tro på ham må få del i hans herlighed.

Når vi hører ordet herlighed forbinder vi det vel uden videre med pomp og pragt og guld og glimmer. Men i Johannesevangeliet er det lige modsat. Her er herlighed et udtryk for det, at Jesus fastholder kærligheden til Gud og mennesker under alle forhold, selv da det koster ham livet på korset. Jesu herlighed er, at der ikke er noget, der kan få ham til at vige fra kærligheden, og det hænger sammen med, at Guds himmelske herlighed ikke er noget udvendigt pragtfuldt, men selve Guds herlighed er den rene ublandede, ubetingede kærlighed, der fylder alt i himlen.

Det er da noget underligt noget, siger I måske, det er en fuldstændig forkert måde at bruge ordet herlighed på. Her lighed er noget lækkert og flot og storslået, så hvordan kan døden på et kors være udtryk for herlighed?

Det er det, fordi kærligheden er det eneste, der for alvor kan gøre livet godt og fuldt af glæde. Alt andet er som at tisse i bukserne: det varmer en kort tid for så at blive klamt og koldt bagefter.

Den herlighed, der omgiver Jesus, når han på trods af alt bliver ved at elske Gud og at elske alle omkring ham, den herlighed hører aldrig op, for i den er det selve det evige, himmelske liv, der får skikkelse på jorden.

Men er det ikke bare en utopi, en drøm om en lykketilværelse som slet ikke findes, og som man snyder og bedrager sig selv og andre ved at tale om?

Det spørgsmål kan man ikke afgøre i denne verden. Det besvares først i det øjeblik livet i verden er fordi og det viser sig, om det er evigt mørke og evig tomhed eller lys, liv og kærlighed, man forsvinder ind i. Men jeg vil fortælle jer om en lille oplevelse, som for mig betyder, at jeg *må* holde fast ved drømmen om og troen på, at det er kærligheden, der er det virkeligste af alt og det eneste der varer evigt.

Som I sikkert ved, var vi en lille gruppe her fra Salling og omegn, der for nogle dage siden kom hjem fra en tur til Mellemøsten. I mandags var vi i Vestjerusalem og så det jødiske mindsted for ofrene for 2. verdenskrigs holocaust "Yad va shem". Det er forfærdende at vandre gennem udstillingen og se billederne af alle de lidelser, man nok har hørt om, men som er så grufulde, at man uvilkårligt prøver at fortrænge dem. Men for mig er noget af det, der står allerstærkest i erindringen om stedet, det første man ser, når man kommer ind i den store udstillingshal. Det er nogle filmklip fra jødiske samfund i Europa optaget umiddelbart før holocausts rædsler. Mellem disse filmklip er der et motiv, der hele tiden går igen: det er mennesker, der vinker. Jeg tænker at det er film optaget på banegårde og havnekajer, ofte sikkert i forbindelse med jødiske familiers udrejse til Palæstina. Når man ser disse klip ved man, at mellem disse klip og os står de ufattelige rædsler som verdenskrigen bød på. Og man ved, at netop disse vinkende mennesker for manges vedkommende få måneder eller år efter at filmene blev optaget endte deres liv i gaskamre eller foran eksekutionspelotoner. Og alligevel er de så levende og virkelige på filmklippene, at jeg tænker, at det ikke bare er aftryk på cellulidstrimler af en fjern fortid jeg ser, men levende mennesker der vinker til os tværs gennem lidelse og død fra en virkelighed, hvor der ikke længere er ondskab og død, men kun en uendelig kærlighed, som ophæver alt hvad disse mennesker har lidt og får det til at forsvinde for al tid. På turen rundt i Jerusalem havde vi en armensk guide. Armenerne er ikke jøder, men et folkeslag der bor i det østlige Tyrkiet og tilgrænsende områder. Armenerne var udsat for et decideret folkemord fra det osmanniske imperiums side i begyndelsen af det 20. århundrede. Vores guide sagde til mig, at for ham har Yad va Shem en særlig betydning, for han opfatter det som et sted hvor man fastholder erindringen om alle ofre for menneskelig ondskab, og når han gik der, var det som om han var tættere på sine egne myrdede forfædre.

Jeg tænker, at vores guide har ret. Jeg kunne ikke drømme om, at relativere de jødiske lidelser gennem historien og specielt under holocaust, men det må være sådan, at når vi forfærdes over menneskers lidelser, så er det lidelsen som sådan vi forfærdes over. Det er ikke sådan, at det er værre at nogle mennesker lider end andre. Og det er heller ikke sådan, at nogle menneskers lidelser refærdiggør, at andre så også må lide. Jeg tænker, at holocaust, det armenske folkemord, de syriske ofre for borgerkrigen i dag, de palæstinensiske flygtninges lidelser, alle verdens flygtninge og ofre for ondskab og ulykke alle kalder på en kærlighed, der kan imødegå alt det onde mennesker lider under og få det til at forsvinde. Som når Johannes skriver i sin Åbenbaring: "Nu er Guds bolig hos menneskene, han vil bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud vil selv være hos dem. Han vil tørre hver tåre af deres øjne, og døden skal ikke være mere, ej heller sorg, ej heller skrig, ej heller pine skal være mere. Thi det, der var før, er forsvundet."

Når Jesus beder sin Fader om, at vi må være ét med ham, ligesom han er ét med Gud Fader og at vi må se hans herlighed i og med at den kærlighed, Gud har elsket Jesus med må være i os og at Jesus selv må være i os, så kan jeg kun høre det som en bøn om, at den kærlighed, der får alt ondt til at forsvinde gennem troen på Jesus må strømme ind i verden og trænge det onde iblandt os tilbage, og samtidig en bøn om, at når vort liv på jorden er endt, at det så må være en kærlighed, der smelter og opløser alt ondt både had, smerte og angst, så kærligheden kan strømme frit mellem alle, som når is og mørke forsvinder for sommerens lys, og varme, glæde, liv og liflighed breder sig på jorden.

Amen.